

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovanému: **Nejvyšší soud České republiky**, se sídlem Burešova 571/20, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2013, č. j. 31 A 76/2012 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2012, č. j. Zin 29/2012, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 7. 2012, č. j. Zin 29/2012, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 8. 2012, č. j. Zin 32/2012, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 8. 2012, č. j. Zin 32/2012, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[3] Rozhodnutími správního orgánu prvního stupně byla v obou případech zcela odmítnuta žádost o poskytnutí informací, kdy a jakým způsobem byla jednotlivým účastníkům konkursního řízení doručena žalobcem blíže specifikovaná rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 52 K 92/97, resp. Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího, jakým způsobem bylo vykázáno jejich doručení a kdy nabyla právní moci. V odůvodnění obou rozhodnutí správní orgán prvního stupně vyšel z § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v tehdy účinném znění, a poukázal na to, že ve věci probíhá dovolací řízení, které dosud nebylo skončeno, a informace tak lze získat pouze nahlédnutím do spisu.

[4] Proti rozhodnutím žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 27. 9. 2012, ve které navrhl, aby byla zrušena napadená rozhodnutí, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

[5] Krajský soud v Brně usneseními ze dne 5. 10. 2012, č. j. 31 A 76/2012 – 17, a č. j. 31 A 76/2012 – 18, žalobce vyzval, aby do 15 dnů od doručení usnesení zaplatil soudní poplatek za řízení o žalobě proti (každému z napadených) rozhodnutí správního orgánu, který činí 3000 Kč. Celkem tedy vyzval žalobce k zaplacení soudních poplatků ve výši 6000 Kč.

[6] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 23. 1. 2013, č. j. 31 A 76/2012 – 32, řízení zastavil a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění vyšel z toho, že po podání žaloby žalobce nezaplatil soudní poplatek, a to přesto, že k tomu byl soudem vyzván a současně poučen o tom, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, řízení před soudem bude zastaveno. Poukázal na ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a konstatoval, že vzhledem k neúčinnosti doručení obou usnesení ze dne 5. 10. 2012 byla tato zaslána na adresu trvalého pobytu žalobce. Protože nebyl zastižen, byla zásilka dne 16. 10. 2012 uložena a připravena k vyzvednutí a žalobci byla zanechána výzva. Vzhledem k tomu, že si je nevyzvedl, obě usnesení byla v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. doručena fikcí dne 26. 10. 2012, o čemž bylo následně vyvěšeno sdělení na úřední desce soudu. Po marném uplynutí stanovené lhůty krajský soud řízení podle § 47 písm. c) ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, zastavil.

[7] Proti usnesení krajského soudu ze dne 23. 1. 2013 se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 4. 2. 2013, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 3. 2013, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil, věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a současně rozhodl podle § 221 odst. 2 o. s. ř. o přikázání věci jinému krajskému soudu. Dále navrhl, aby mu byl ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Namítal vadné doručování napadeného usnesení ze dne 23. 1. 2013, jehož doručení potvrdil dne 4. 2. 2013, a zejména obou usnesení ze dne 5. 10. 2012, neboť e-mail, kterým byly písemnosti doručovány na jeho elektronickou adresu, nebyl opatřen elektronickým podpisem. Podle jeho přesvědčení byl porušen § 147a odst. 3 a § 13b odst. 4

pokračování

instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, ve znění pozdějších změn (dále jen „vnitřní a kancelářský řád“), a on proto nemohl potvrdit přijetí písemností. Pokud bylo následně doručováno poštou na adresu jeho trvalého pobytu, kde se však nezdržuje, protože se jedná toliko o ohlašovnu (úřad městské části), bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Zdůraznil, že výslovně požádal o doručování veškerých písemností na svoji elektronickou adresu, přičemž doložil, že je držitelem kvalifikovaného certifikátu (elektronického podpisu). Pokud zákon požaduje, aby on sám soudu doručoval za použití elektronického podpisu, je i soud povinen zasílané písemnosti takto označit.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[9] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 2. 2013, č. j. 4 As 15/2013 – 10, žádost žalobce o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti zamítl. V odůvodnění usnesení vyšel z toho, že kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu, kterým bylo řízení zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, přičemž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2012, č. j. 4 Ads 66/2012 – 22, vyplývá, že v takovém případě není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem. Přihlédl přitom ke skutečnosti, že v posuzované věci se nejedná o právně komplikovanou věc a ustanovení zástupce tak není nezbytně nutné k ochraně stěžovatelových práv.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, přičemž s ohledem na danou procesní situaci není nutné, aby byl stěžovatel zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[11] Předně je třeba poukázat na ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., podle něhož „*stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“ Ačkoliv povinné zastoupení je obecně jednou ze základních podmínek řízení o kasační stížnosti, podle konstantní judikatury není za určitých podmínek nutno na této podmínce trvat. O takový případ se jedná i v nyní projednávané věci, na kterou je třeba obdobně aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2012, č. j. 4 Ads 66/2012 – 22, (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), v němž zdejší soud vyslovil, že „*v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě poté, co nabylo právní moci usnesení krajského soudu o zamítnutí*

návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), a kasační stížnost žalobce proti tomuto usnesení byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta, není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem.“ S ohledem na povahu rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, by trvání na splnění poplatkové povinnosti, jakož i povinného zastoupení advokátem znamenalo řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení předchozího řízení, které bylo následkem nesplnění práve povinnosti stěžovatele zaplatit soudní poplatek.

[12] Z obsahu kasační stížnosti se podává, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy *„nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“* Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neuvedl, pod který konkrétní důvod podle § 103 odst. 1 s. ř. s. své námitky řadí, je v této souvislosti vhodné poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikován pod č. 625/2005 Sb. NSS, které je třeba obdobně aplikovat i na nyní projednávanou věc a podle nichž *„je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“*

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel předně namítal závalu v doručování usnesení ze dne 5. 10. 2012, kterými byl vyzván k zaplacení soudních poplatků za žalobu, neboť e-mail, jímž byly písemnosti doručovány na jeho elektronickou adresu, nebyl opatřen elektronickým podpisem, a on proto nemohl potvrdit jejich přijetí. Pokud bylo následně doručováno poštou na adresu jeho trvalého pobytu, kde se však nezdržuje, protože se jedná o ohlašovnu (úřad městské části), bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

[15] Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. *„nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.“*

[16] Podle § 45 odst. 2 věta druhá o. s. ř. *„není-li možné doručit písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, soud ji doručí na žádost adresáta na jinou adresu nebo na elektronickou adresu.“* Podle odst. 3 téhož ustanovení *„není-li možné doručit písemnost podle odstavce 2, předseda senátu nařídí doručit ji prostřednictvím a) doručujícího orgánu, nebo b) účastníka řízení či jeho zástupce.“*

[17] Podle § 46 odst. 2 o. s. ř. *„prostřednictvím veřejné datové sítě soud doručuje na elektronickou adresu, kterou adresát sdělil soudu, jestliže soud o doručení písemnosti tímto způsobem požádal nebo s ním vyslovil souhlas a jestliže uvedl akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který vydal jeho kvalifikovaný certifikát a vede jeho evidenci, nebo*

pokračování

předložil svůj platný kvalifikovaný certifikát.“ Podle § 47 odst. 2 o. s. ř. „při doručování písemnosti podle § 46 odst. 2 soud adresáta vyzve, aby doručení potvrdil soudu do 3 dnů od odeslání písemnosti datovou zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení „doručení prostřednictvím veřejné datové sítě na elektronickou adresu je neúčinné, jestliže se písemnost zasláná na elektronickou adresu vrátila soudu jako nedoručitelná nebo jestliže adresát do 3 dnů od odeslání písemnosti nepotvrdil soudu její přijetí datovou zprávou podle odstavce 2.“

[18] Ze spisové dokumentace se podává, že krajský soud dvěma usneseními ze dne 5. 10. 2012 žalobce vyzval, aby do 15 dnů od doručení zaplatil soudní poplatek za řízení o žalobě proti (každému ze dvou napadených) rozhodnutí žalovaného. Obě usnesení zaslal do vlastních rukou stěžovatele na adresu jeho trvalého pobytu. Vzhledem, k tomu, že doručující orgán (Pošta P. 3, PSČ X) jej v místě trvalého pobytu nezastihl, zásilku dne 16. 10. 2012 uložil a stěžovateli zanechal výzvu, aby si ji vyzvedl. Stěžovatel tak ovšem neučinil, a zásilka proto byla vrácena krajskému soudu; ten o tom v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. vyvěsil sdělení na úřední desce soudu. Následně dne 8. 11. 2012 krajský soud obě usnesení doručil na elektronickou adresu [X](#), jejímž prostřednictvím stěžovatel komunikoval rovněž v předcházejícím řízení se správními orgány. Jednalo se přitom v souladu s ustanovením § 46 odst. 2 o. s. ř. o elektronickou adresu, kterou adresát soudu sdělil, o doručení soudních písemností tímto způsobem výslovně požádal a uvedl akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který vydal jeho kvalifikovaný certifikát a vede jeho evidenci (Česká pošta, s.p.). Současně soud stěžovatele podle § 47 odst. 2 o. s. ř. vyzval k potvrzení doručení předmětné e-mailové zprávy do 3 dnů od jejího odeslání, a to datovou zprávou podepsanou jeho zaručeným (uznávaným) elektronickým podpisem. O odeslání elektronickou poštou byl vyhotoven průvodní dopis, který byl založen do spisu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel do 3 dnů od odeslání usnesení nepotvrdil jejich přijetí, krajský soud považoval doručení podle § 47 odst. 3 o. s. ř. za neúčinné. Následně řízení napadeným usnesením ze dne 23. 1. 2013 zastavil.

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení napadeným usnesením ze dne 23. 1. 2013 zastavil s tím, že po podání žaloby žalobce nezaplatil soudní poplatek, a to přesto, že k tomu byl soudem vyzván a současně poučen o tom, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, řízení před soudem bude zastaveno.

[20] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele, který spatřuje nezákonnost napadeného usnesení v tom, že e-mail ze dne 8. 11. 2012, kterým mu byla zaslána usnesení krajského soudu ze dne 5. 10. 2012, jimiž byl vyzván k zaplacení soudních poplatků za žalobu proti (každému ze dvou napadených) rozhodnutí, nebyl opatřen elektronickým podpisem, a on proto nemohl potvrdit přijetí těchto písemností. I kdyby totiž předmětný e-mail skutečně nebyl opatřen zaměstnaneckým elektronickým podpisem nebo elektronickou značkou soudu, z tvrzení stěžovatele žádným způsobem nevyplývá, jak mu tato skutečnost bránila v tom, aby doručení předmětné e-mailové zprávy potvrdil. Odeslání potvrzení z jeho strany zejména nemohlo být na překážku, pokud snad příslušná pracovnice krajského soudu předmětný e-mail neopatřila elektronickým podpisem. V této

souvislosti je třeba podotknout, že stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že dne 4. 2. 2013 potvrdil doručení napadeného usnesení ze dne 23. 1. 2013, kterým bylo řízení zastaveno, na svoji elektronickou adresu (ze spisové dokumentace se nicméně podává, že příslušná zpráva byla přečtena již dne 24. 1. 2013), žádným způsobem se však nevyjádřil k tomu, kdy mu byla doručena usnesení ze dne 5. 10. 2012, resp. kdy se s těmito fakticky seznámil.

[21] Je třeba odmítnout názor stěžovatele, že pokud v intencích § 45 odst. 2 věta druhá o. s. ř. požádal o doručování soudních písemností na svoji elektronickou adresu, pak by se mělo jednat o jedinou možnou doručovací adresu, a soud by neměl být oprávněn doručovat stěžovateli jakýmkoli jiným způsobem. Takový výklad zákona nejen že neodpovídá požadavku, aby soud postupoval především tak, aby se účastníci mohli s doručovanými písemnostmi řádně seznámit, a v případě potřeby doručoval i jiným než účastníkem požadovaným způsobem, ale především odporuje odst. 3 téhož ustanovení, který pro případ, že není možné doručit na elektronickou adresu, soudu ukládá doručit písemnost mj. prostřednictvím doručujícího orgánu. Stejně je přitom třeba postupovat i pro případ neúčinnosti doručení podle § 47 odst. 3 o. s. ř., jak tomu bylo v nyní projednávané věci.

[22] Krajský soud tedy neporušil zákon, pokud při neúčinnosti doručení na elektronickou adresu stěžovateli obě usnesení ze dne 5. 10. 2012 doručoval prostřednictvím doručujícího orgánu na adresu jeho trvalého pobytu. Lze sice konstatovat, že krajský soud pochybil, pokud prostřednictvím doručujícího orgánu doručoval ještě před doručováním na elektronickou adresu stěžovatele, a poté, co konstatoval neúčinnost takového doručení, k opakovanému doručení na adresu trvalého pobytu již nepřistoupil a bez dalšího vydal usnesení o zastavení řízení. Toto pochybení však nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Rozhodné je, že si krajský soud byl vědom neúčinnosti doručení na elektronickou adresu stěžovatele a zajistil, že písemnost byla doručována (rovněž) prostřednictvím držitele poštovní licence.

[23] V této souvislosti se nelze ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že vzhledem k tomu, že je k pobytu hlášen toliko na ohlašovně (Úřadě městské části Praha 3), nebyl soud vůbec oprávněn na tuto adresu doručovat. Přestože se totiž stěžovatel s ohledem na povahu ohlašovny v místě nahlášeného pobytu trvale nezdržuje, nic mu nebrání (a stěžovatel v tomto směru ani nic nenamítal) se sem pravidelně dostavovat za účelem kontroly, zda pro něj zde nebyla zanechána pošta, popř. výzva k vyzvednutí zásilky. Krajský soud přitom na povahu místa nahlášeného pobytu stěžovatele reagoval tak, že zásilku obsahující usnesení ze dne 5. 10. 2012 zaslal do vlastních rukou stěžovatele, a ten tak měl dostatečnou dobu 10 dní k tomu, aby se o uložení zásilky dozvěděl a tuto si vyzvedl.

[24] Lze poukázat na závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 5 Azs 13/2008 – 69, publikováno pod č. 1591/2008 Sb. NSS, které sice bylo vydáno v intencích právní úpravy účinné do 30. 6. 2009, tato okolnost však nic nemění na možnosti aplikovat jeho závěry i na nyní projednávanou věc. Zdejší soud v tomto usnesení judikoval, že „*k účinnosti náhradního doručení písemnosti doručované fyzické osobě do vlastních rukou ve smyslu § 50c odst. 4 a § 46 odst. 5 a 6 o. s. ř. není třeba, aby se adresát*

pokračování

zdržoval v místě doručování po celou dobu běhu desetidenní lhůty pro uložení písemnosti. Naopak plně postačí, má-li se za to, že se v místě doručování zdržoval byť i jediný den v rámci uvedené desetidenní lhůty.“ V odůvodnění konstatoval, že smyslem a účelem zákona je především poskytnout adresátovi možnost, aby si uloženou zásilku, o jejíž existenci byl vyrozuměn, v průběhu úložní lhůty vyzvedl.

[25] Je třeba zdůraznit, že je to především stěžovatel, kdo odpovídá za to, aby mu bylo lze řádně doručovat, a pokud sám požádal o doručování na elektronickou adresu namísto doručování prostřednictvím doručujícího orgánu na adresu svého trvalého pobytu či jinou vhodnou adresu, byl povinen svoji elektronickou poštu pravidelně kontrolovat tak, aby se mohl seznámit s doručovanými písemnostmi. Pokud stěžovatel v souladu s požadavky § 47 odst. 2 o. s. ř. nepotvrdil doručení usnesení krajského soudu ze dne 5. 10. 2012, přičemž v kasační stížnosti ani neuvedl, kdy se s písemnostmi fakticky seznámil, a zda tedy doručení nepotvrdil záměrně či zda tak ve lhůtě podle výzvy krajského soudu ani učinit nemohl, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, pokud vyšel z doručení fikcí na adresu trvalého pobytu stěžovatele, a po marném uplynutí lhůty k zaplacení soudních poplatků řízení zastavil.

[26] Nejvyšší správní soud dodává, že doručováním napadeného usnesení ze dne 23. 1. 2013 se blíže nezabýval, neboť stěžovatel jeho doručení potvrdil dne 4. 2. 2013 (ze spisu se mimoto podává, že příslušná zpráva byla přečtena již dne 24. 1. 2013), přičemž proti tomuto usnesení se téhož dne 4. 2. 2013 bránil kasační stížností, z níž je zřejmé, že se s jeho obsahem řádně seznámil.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Brně a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla zamítnuta, Nejvyšší správní soud se nezabýval návrhem stěžovatele, aby byla věc v dalším řízení podle § 221 odst. 2 o. s. ř. přikázána jinému krajskému soudu, neboť by to bylo nadbytečné.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu